

ת"ד 5716/01/17 - מדינת ישראל נגד שמואל פיינסוד

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 5716-01-17 מדינת ישראל נ' פיינסוד

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמואל פיינסוד

הנאשמים

גזר דין

בקביעת מתחם העונש ההולם, העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה בין חומרת המעשה בנסיבותיו ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש המוטל עליו.

כאשר, מדיניות הענישה אמורה להרתיע מפני בצוע עבירות נוספות ולהעביר מסר ברור על מי שבהתנהגותו פוגע בערך החברתי שהינו פגיעה בביטחון הציבור וסיכון המשתמשים בדרך.

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות.

על נסיבות התאונה עמדתי בהרחבה בגוף הכרעת הדין.

מתחם עונשי נע בין 6 חודשי פסילה לבין 9 חודשי פסילה.

יש להדגיש כי קיימת חובת פסילה מינימלית של 3 חודשים בגין "חבלה של ממש" - שבר בכף יד וכן חובת פסילה מינימלית של 3 חודשים בגין נהיגה לאחר לפי תקנה 45 לת"ת.

מנהג נקוט בידינו, כי מקום בו נאשם מודה בטעותו ומקבל אחריות על שגגתו - בית המשפט נוהג עמו בהתאם לגזור את הענישה המינימלית האפשרית שהרי הנאשם הינו בחזקת "מודה ועוזב - ירוחם".

חזקה על אדם המכיר בטעותו כי ינקוט במשנה זהירות לבל ישוב ויבצע עבירות.

אמירה זו איננה ישימה לגבי הנאשם הניצב בפניי.

יצרה מכל, הסנגור בטיעוניו לעונש מבקש כי בית המשפט יקבע שהיה צורך להגיע לשלב הסיכומים כדי שהנאשם יוכל להשמיע טיעוניו להקלה בעונש - אינני רואה עניין זה בעין בעין עם הסנגור המלומד.

עמוד 1

אוזנו של בית המשפט הייתה כרויה לשמוע במסגרת טיעונים לעונש כל טענה שביקש הסנגור להשמיע עד לעניין שדה ראייה בעניין "שטחים מתים" ולשם ההכרעה בסוגיה זו - לא היה צורך להטריח את הנפגע לבית המשפט.

מן הראוי היה שפציעתו של הנפגע תהיה לנגד עיניי הסנגוריה קודם שעמדה על הטרחתו לעדות בעניין שלא חייב נוכחותו!

אשר להשפעה העונשית של קביעות הכרעת הדין.

בעניין זה יש לקבוע כי המדובר ברף רשלנות גבוה.

וידגש - לצורך הדגמת המצב המשפטי וניתוח התרחשות התאונה ציינתי בעמוד 6 להכרעת הדין "גם אם אניח לטובתו של הנאשם, רשלנות כלשהיא של הולך הרגל - לכל היותר המדובר ברשלנות תורמת לעצם התרחשות התאונה, בכך אין כדי לבטל את אחריות הנאשם לתאונה או להעביר האחריות על כתפי המעורב"

מדובר באמירה תאורטית ולא קביעת כל ממצא עובדתי פוזיטיבי בשאלת אחריות המעורב.

אשר לרף הרשלנות קביעתי בעמוד 8 להכרעת הדין:

"אף בעניינינו רשלנותו של הנאשם הינה בכך שטרם נסיעתו לאחור לא עמד על קיומו של השטח המת ממנו יכול היו להגיע הולכי רגל, לא הביט לאחור באופן מלא לשני הכיוונים, אלא כדבריו בעדותו, הביט לאחור רק דרך כתף ימין ולא הביט אך דרך כתף שמאל, הנמצאת בצד בו קיים השטח המת וממנו הגיע הולך הרגל.

ובנוסף אף אם כדבריו היה לו צפי שמעבר לפינה הכל יכול לקרות, היה יכול טרם נסיעתו לאחור להעמיד את אשתו אשר ישבה לצדו ברכב כדי לכוון אותו בנסיעתו לאחור."

אדרבא -

מצאתי כי במהלך ניהול ההוכחות נחשפתי מפי הנאשם עצמו, לנסיבות מחמירות אשר לא אוזכרו בכתב האישום.

הנאשם היה מודע לקיום "שטח מת" משדה ראייתו ולמרות עובדה זו, התעלם מן הסכנה הפוטנציאלית ובוחר שלא להתבונן כלל לכיוון הסכנה ואף נמנע מלהיעזר באשתו אשר הייתה זמינה לשמש כמכוונת.

בקביעת העונש ניתן משקל לקולא לנאמר בטיעוני הסנגור, קשיי פרנסת הנאשם הזקוק לרישיון נהיגתו לצורכי קיום משפחתו.

בנוסף, הפנה למצבו המיוחד של בנו הנזקק לטיפולים תומכים .

לקולא התחשבתי בכך שותק נהיגת הנאשם משמעותי, משנת 1982 ולחובתו הרשעה אחת בלבד.

יש לקוות כי השיהוי במתן גזר הדין, נתן לנאשם תקופת התארגנות ומציאת פתרונות תעסוקה וטיפול בילד, בטרם הפקדת רישיון נהיגתו.

- הנני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1800 ₪ או 30 ימי מאסר שיישא תמורתם.

הקנס ישולם תוך 60 ימים.

- הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים.

ריצוי הפסילה נדחה עד 60 יום.

- הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 2 שנים.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ז אדר א' תשע"ט, 21 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.